

Arrest

nr. 219 913 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 20 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 24 november 2015 om internationale bescherming. Op 29 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Jan Shah, gelegen in het district Chakardarah van de provincie Kaboel.

Tot uw achtjarige leeftijd woonde u in Afghanistan, alvorens u met uw ouders naar Iran verhuisde vanwege de oorlog. U woonde in de stad Shiraz, waar u tussen 1998 en 2004 in een kruidenierszaak werkte, waarna u tussen 2005 en 2015 werkte in een stoffenwinkel, een job die uw vader voor u vond. In 2010 huwde u met S. H. (...), de dochter van uw paternale oom. Tijdens de derde dag dat u er werkte begon uw werkgever, een religieuze Iraniër, soennieten te bekritisieren in een gesprek met twee andere Iraniërs. Toen u voor uw religie opkwam, werd u door uw werkgever en de twee andere mannen geslagen en braken ze uw arm. Toen u twee dagen later opnieuw naar uw werk ging om uw geld te vragen, zei uw werkgever dat hij u enkel opnieuw zou toelaten tot de winkel als u het soennisme zou opgeven en u zou bekeren tot het sjiisme. U weigerde eerst maar na tien dagen ging u akkoord. U moest van uw werkgever ook drie dagen per week als conciërge werken in de lokale sjiitische moskee. U deed alsof u sjiiet was en nam deel aan de sjiitische ceremonies, maar u was niet bekeerd. Uw vader werkte 's nachts ook in de moskee als conciërge. Na drie jaar droeg uw werkgever u op om te gaan kuisen in de sjiitische moskee tijdens een sjiitische feestdag. U moest van uw werkgever ook uw vader meenemen en nog één extra persoon. Uw vader nam om die reden een soennitische vriend van hem mee. Toen jullie bij de moskee aankwamen, zag de vriend van uw vader dat het een sjiitische moskee was en weigerde hij er te werken. Nadat jullie hem ervan overtuigde om toch te komen werken omdat hij er geld voor zou krijgen, nam hij binnen foto's van u terwijl u werkte en omging met de sjiieten. Nadat jullie klaar waren met jullie werk, zei de vriend van uw vader dat jullie ongelovigen waren en brak hij met jullie. Een jaar later belde uw schoonvader vanuit Afghanistan om u te vertellen dat de dorpsoudsten hadden verteld dat jullie ongelovigen waren. Toen u hen vertelde dat jullie enkel in de sjiitische moskee werkten, maar niet waren bekeerd, vertelde uw oom dat hij de dorpelingen er niet van kon overtuigen. In oktober 2015 werd u opgepakt door de Iraanse politie omdat u enkel een kopie bij had van uw Iraanse verblijfskaart. U werd naar een deportatiecentrum gebracht waar u een halve dag werd mishandeld alvorens u opnieuw werd vrijgelaten. U besloot daarna Iran te verlaten. U kwam aan in België op 20 november 2015 en u vroeg op 24 november 2015 asiel aan. In februari 2017 kreeg u te horen dat uw schoonvader gewond raakte bij een aanslag in de stad Kaboel, waarna hij terug naar uw geboortedorp Jan Shah verhuisde. Nadat uw schoonvader door de dorpelingen werd lastiggevallen vanwege uw vermeende bekering tot het sjiisme, besloot uw schoonfamilie naar Iran te verhuizen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door uw dorpelingen in Jan Shah.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw trouwcertificaat, uw Iraanse verblijfskaart en de vaccinatiekaart van uw zoon.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat u inconsistente verklaringen aflegt over de leeftijd van uzelf, uw vrouw en uw kinderen. Zo past u op het CGVS plotsklaps uw leeftijd en die van uw vrouw en kinderen aan omdat de leeftijden volgens uw verklaringen en die van uw vrouw, verkeerd werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaart u dat jullie allemaal twee jaar jonger zijn dan werd genoteerd door de DVZ (CGVS, p. 4; CGVS S. (...), p. 3). Echter, geconfronteerd met het feit dat u uw leeftijd zelf had aangegeven aangezien jullie geen documenten hadden tijdens jullie interview op de DVZ, antwoordt u merkwaardig genoeg dat jullie onopgeleid zijn, maar dat u "door uw documenten ging" toen u ze opgestuurd kreeg en dat er op de documenten stond dat jullie eigenlijk jonger zijn dan u initieel had opgegeven. U bevestigt daarna expliciet dat u uw verklaring heeft aangepast van zodra u de documenten, met name de vaccinatiekaart van uw zoon, uw huwelijkscertificaat en uw Iraanse verblijfskaart, hebt gekregen (CGVS, p. 4). Deze verklaringen kunnen evenwel niet overtuigen. Zo is het zeer opmerkelijk dat u ondanks het feit onopgeleid te zijn, toch meteen een fout kon opmerken toen u uw documenten doornam. Daarnaast is het zeer merkwaardig dat u niet eerder wist dat de leeftijd van u en uw familie op de documenten anders genoteerd werd aangezien u reeds in Iran beschikte over deze documenten. Bovendien blijkt uit

de informatie beschikbaar op het CGVS dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc... Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de discrepantie in uw verklaringen te verhelderen.

Vervolgens dient opgemerkt dat de kennis van u en uw echtgenote over julie voorgehouden land van herkomst, met name Afghanistan, te beperkt is. Immers, wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS wordt gevraagd waar u geboren bent, kan u enkel zeggen dat u werd geboren in het dorp Jan Shah, gelegen in het district Chakardarah van de provincie Kaboel en dat u er tot uw zes- of zevenjarige leeftijd woonde. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waar dat district ligt in de provincie Kaboel, moet u het antwoord schuldig blijven. U heeft er evenmin enig idee van welke andere districten Chakardarah begrenzen en u kent geen enkel ander district van de provincie Kaboel (CGVS, p. 7). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u nog omliggende provincies van Kaboel kent, moet u bovendien bizar genoeg toegeven dat u geen informatie heeft over Kaboel omdat u "reeds achttien jaar uit Afghanistan bent". Gevraagd of u enige informatie heeft over uw geboorteplaats in Kaboel, waar u tot uw zes- of zevenjarige leeftijd heeft gewoond, moet u evenzeer toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS, p. 8). Er kan evenwel worden verwacht dat u op zijn minst enige details kan geven over uw geboorteplaats, hetzij via uw ouders, hetzij via de Afghaanse gemeenschap in Iran. Des te meer omdat u beweert getrouwd te zijn met de dochter van uw paternale oom, die ook in Jan Shah geboren werd (CGVS, p. 13). Over de reden waarom uw familie destijds naar Iran verhuisde legde u vage verklaringen af. Zo beweert u aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op uw achtste vertrok uit Afghanistan en dat uw ouders u nooit hebben verteld waarom (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Dit is op zijn minst zeer bevreemdend te noemen. Op het CGVS stelt u plots heel algemeen dat jullie zijn verhuisd naar Iran omdat "de taliban naar Afghanistan kwamen en de gevechten begonnen". Gevraagd waarom u dat niet eerder wist, antwoordt u dat u het na uw interview op de DVZ aan uw vader gevraagd heeft en dat hij het toen heeft verteld (CGVS, p. 8). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat u dit niet eerder wist en dat u het pas na uw interview op de DVZ aan uw vader vroeg. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat u "klein was en dat u het niet vroeg". Deze verklaring is evenwel niet afdoende om de bovenstaande onaannemelijkheid uit te klaren. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer details te geven over jullie vertrek, vervalt u opnieuw in algemeenheden en kan u enkel zeggen dat "de taliban kwam, de situatie verslechterde en dat jullie zijn vertrokken". Opnieuw gevraagd om specifiek te zijn, kan u enkel zeggen dat u "niet vroeg naar de persoonlijke redenen" en dat uw ouders er niets over vertelden (CGVS, p. 8). Deze verklaring kan echter niet overtuigen.

Voorts vertoont uw kennis over het werk van uw vader en zijn onroerende goederen in Afghanistan zeer opmerkelijke leemtes. Zo antwoordt u dat u "denkt" dat uw vader land had in Jan Shah. Kort daarna moet u evenwel toegeven dat u niet zeker bent. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoeveel land hij had, moet u evenzeer het antwoord schuldig blijven. Gevraagd wat hij met het land deed, kan u enkel zeggen dat hij zaken cultiveerde, maar "dat u niet weet wat". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat hij met het land deed toen hij naar Iran vertrok, antwoordt u eerst dat hij het er gewoon liet, alvorens u zegt dat hij het "misschien aan een stam gaf" maar dat u "het niet zeker weet" (CGVS, p. 11).

Uw echtgenote S. (...) maakt niet aannemelijk dat ze tot haar zeventiende in Kabul heeft gewoond. Immers, ze legt zeer vage en inconsistente verklaringen af over haar geboorteplaats en verblijfplaatsen in Afghanistan. Zo kan ze op het CGVS enkel zeggen dat ze werd geboren in Taimani, in Kaboel. Meteen daarna zegt ze dat ze niets over deze plaats weet en dat ze voor zover ze zich kan herinneren in Sare Kotal heeft gewoond. Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt waar Taimani ligt in Kaboel, ontwijkt ze de vraag en kan ze enkel zeggen dat ze zich er niet veel van herinnert en dat ze zich enkel "Sare Kotal Khair Khana" herinnert. Gevraagd of Taimani een dorp, plaats of district is, kan ze bovendien enkel zeggen dat het in de stad Kaboel ligt (CGVS S. (...), p. 5). Gevraagd waar Taimani ligt in de stad Kaboel, ontwijkt ze de vraag en kan ze enkel zeggen dat ze altijd binnen bleef en dat ze niet naar buiten mocht (CGVS S. (...), p. 5-6). Wanneer haar daarna wordt gevraagd waar Sare Kotal ligt, waar ze volgens haar verklaringen de laatste zeven jaar van haar verblijf in Afghanistan heeft gewoond (CGVS S. (...), p. 7), kan ze enkel zeer vaag zeggen dat het in de richting van Pansjir ligt, in een plaats

genaamd Sarai Shamali. Gevraagd of het in de stad Kaboel ligt, antwoordt ze zeer algemeen dat het in de "provincie Kaboel ligt". Opnieuw gevraagd of het in de stad ligt, antwoordt ze ontkennend alvorens ze opnieuw vaag antwoordt dat het in de richting van "Pansjir" ligt. Echter, wanneer haar later tijdens het gehoor wordt gevraagd wat Pansjir is, moet ze het antwoord schuldig blijven (CGVS S. (...), p. 8). Wanneer haar daarna wordt gevraagd in welk district van Kaboel Sare Kotal gelegen is, antwoordt ze enkel "het district Kaboel" (CGVS S. (...), p. 6). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd hoe de provincie Kaboel is opgedeeld, moet ze toegeven dat ze daar geen idee van heeft. Gevraagd of Sare Kotal een dorp is, repliceert ze dat het "gewoon een berg is". Gevraagd of ze daar in een dorp woonde, antwoordt ze wederom vaag dat het "bergen waren en dat mensen huizen bouwden" (CGVS S. (...), p. 6). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd of ze nu in een dorp woonde of niet, antwoordt ze ontkennend alvorens ze plots verklaart dat haar provincie Kaboel is, het district Chakardara en het dorp Jan Shah. Echter, wanneer ze wordt gevraagd om meer te vertellen over Chakardarah, moet ze toegeven dat ze er niets over weet en dat ze het nog nooit heeft gezien. Ze verklaart daarna dat Jan Shah het dorp is van haar vader. Echter, ze kan er verder niets over zeggen (CGVS S. (...), p. 6-7). Wanneer uw echtgenote vervolgens opnieuw wordt gevraagd tot welk district Sare Kotal behoort en of het deel uitmaakt van de stad Kaboel, moet ze toegeven dat ze er geen idee van heeft. Ze kent verder geen enkel ander district van Kaboel en ze kent evenmin omliggende provincies omdat ze "niet buiten mocht" (CGVS, p. 7). Het is evenwel uiterst bevreemdend dat uw echtgenote op geen enkele manier eenduidige verklaringen kan afleggen over haar regio van herkomst in Afghanistan. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden herkomst.

Uw kennis over Afghanistan in het algemeen is eveneens te beperkt, zelfs voor een Afghaan die zou geboren en getogen zijn in één van de buurlanden. Zo verklaart u dat uw ouders u nooit zaken over Afghanistan hebben geleerd en dat u er hen nooit naar hebt gevraagd (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Zo kan er worden verwacht dat u op zijn minst enige interesse toont in uw land van herkomst. Gevraagd wat u nog weet van Afghanistan, komt u evenmin verder dan te zeggen dat er "niets is dat u zich er nog van herinnert" (CGVS, p. 19). Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen, zeker als u op het CGVS verklaart dat u pas op zes- of zevenjarige leeftijd naar Iran verhuisde. Op de DVZ beweerde u aanvankelijk zelfs dat u acht jaar oud was toen u naar Iran verhuisde (Verklaring DVZ, vraag 10). Wanneer u verder wordt gevraagd of u naast Kaboel nog andere provincies in Afghanistan kent, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 19). Ook dit is zeer opmerkelijk. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u grote steden in Afghanistan kent, kan u enkel Ghazni, Herat en Mazar noemen. U kan evenwel niets meer vertellen over deze steden en u kent geen enkele andere stad in Afghanistan (CGVS, p; 19-20). Verder weet u niet eens bij benadering te zeggen wanneer de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan werden gehouden en u kan enkel zeggen dat Ashraf Ghani en Dr Abdullah Abdullah samen werden verkozen. U kan van Ashraf Ghani en Dr Abdullah echter enkel zeggen dat ze respectievelijk Pasjtoen en Tadzjiek zijn van origine. U kan niets meer over hen zeggen. Gevraagd of u bekende Afghaanse Tadzjiken kent, noemt u vlot Ahmad Shah Massoud, Ahmad Zia Massoud en Rabbani, maar u moet meteen toegeven dat u geen idee heeft wat hun functies zijn en u weet niets meer over hen, enkel dat ze mujahedin strijders zijn (CGVS, p. 20). Over Karzai kan u ook enkel zeggen dat hij president was. U weet verder niets meer over hem. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u bekende taliban leden kent, noemt u Mullah Omar en Bin Laden als bekende leiders van de taliban (CGVS, p. 21). In werkelijkheid echter is Bin Laden helemaal geen taliban leider maar een Saoedi Arabische onderdaan en oprichter van de terreurorganisatie Al Qaida. Over Mullah Omar had u trouwens geen verdere informatie (CGVS, p. 21).

Uw echtgenote haar algemene kennis van Afghanistan vertoont ook zeer opmerkelijke leemtes. Dit is des te meer frappant gelet op het feit dat zij tot haar zeventiende in Afghanistan heeft gewoond. Zo antwoordt ze aanvankelijk ontwijkend wanneer haar wordt gevraagd wat ze nog weet over Afghanistan. Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd of haar ouders haar iets over Afghanistan hebben geleerd, antwoordt ze naast de kwestie en vertelt ze dat ze ze zich enkel kan herinneren dat ze tijdens de "talibanperiode een keer naar de stad ging met een bus". Wanneer haar opnieuw wordt gevraagd of haar ouders haar ooit iets over Afghanistan hebben verteld, antwoordt ze ontkennend (CGVS S. (...), p. 16). Dit is zeer opmerkelijk. Vervolgens gevraagd of naast Kaboel nog andere provincies in Afghanistan kent, antwoordt ze eveneens ontkennend. Wanneer haar hierna wordt gevraagd of ze grote steden in Afghanistan kent, antwoordt ze aanvankelijk dat ze er twee of drie kent en "dat ze ook weet over de president". Geconfronteerd met het feit dat er werd gevraagd naar Afghaanse steden, geen presidenten, moet ze toegeven dat ze evenmin iets weet over de president (CGVS, p. 16). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd waarom ze daarvoor beweerde dat ze weet had van de presidenten, antwoordde ze dat ze dacht dat het over de "Sjah" ging (CGVS S. (...), p. 17). De Sjah was evenwel de koning van Iran voor de Islamitische revolutie in Iran revolutie. Het is echter zeer bizar dat een

Afghaanse vrouw die slechts zes jaar in Iran zou hebben doorgebracht plots aan de Sjah denkt op het moment dat haar gevraagd wordt om namen te noemen van Afghaanse steden. Wanneer haar later wordt gevraagd om meer te vertellen over Ashraf Ghani, die ze kort daarna wel vernoemde, moet ze evenwel toegeven dat ze enkel weet dat hij Pasjtoen is, niets meer. Ze kan ook enkel zeggen dat Dr. Abdullah een Tadzjiek is, ze weet evenmin meer over hem. Gevraagd of ze nog andere bekende Afghaanse Tadzjiek kent, antwoordt ze bovendien ontkennend. Ook wanneer ze later wordt geconfronteerd met Ahmad Shah Massoud, een zeer bekende Tadzjiekse krijgsheer, kan ze enkel zeggen dat hij een jihadi was en door de Taliban werd gedood. Ze weet echter niets meer over hem. Ook over Burhanuddin Rabbani, de alom bekende ex-president van Afghanistan en tevens Tadzjiek, kan ze enkel zeggen dat ze de naam hoorde. Ze kan er evenwel niets meer over zeggen (CGVS S. (...), p. 18).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat jullie kennis van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is. Zo antwoordt u dat u de naam van de eerste Afghaanse maand niet kent maar enkel de naam van de eerste Iraanse maand. U verklaart verder dat u de kalender in Afghanistan niet kent en u kan er verder niets over zeggen (CGVS, p. 6-7). Dit is opmerkelijk. Ook uw echtgenote, die nota bene beweert tot haar zeventiende in Afghanistan te hebben gewoond, kan niet eens zeggen welk jaar of maand het was volgens de Afghaanse kalender, ten tijde van jullie gehoor op het CGVS (CGVS S. (...), p. 5). Dit is des te meer frappant aangezien in Iran en Afghanistan dezelfde zonnekalender wordt gebruikt en het jaar dan ook hetzelfde is. Vervolgens gevraagd of ze de Afghaanse kalender kan gebruiken, antwoordt ze ontkennend alvorens ze vertelt dat ze enkel "wat namen" van de kalender kent. Ze somt daarna enkel de eerste vier maanden van de Afghaanse kalender op, maar gaat dan plots verder met de zevende en de achtste maand, respectievelijk mizan en aqrab. Gevraagd of die maanden in volgorde staan, ontwijkt ze de vraag en komt ze niet verder dan te zeggen dat "ze enkel dat weet". Ze kan evenmin zeggen welke de zomermaanden zijn en kan enkel zeggen dat hamal, sawr en jawza tot de lente behoren. Ze verklaart vervolgens dat ze geen enkele van de andere seizoenen kent (CGVS S. (...), p. 5). Opnieuw gelet op haar bewering dat zij tot haar zeventiende in Afghanistan gewoond heeft, is deze zeer gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender zeer frappant. Ook dit doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

Ook over het incident en de reden dat uw schoonfamilie naar Iran is verhuisd, hebben u en uw vrouw zeer weinig informatie. Zo kan u enkel zeggen dat uw schoonvader gewond raakte bij een zelfmoordaanslag in Kaboel en dat hij na zijn hospitalisatie naar Iran vertrok. Echter, gevraagd om meer over die zelfmoordaanslag te vertellen, moet u toegeven dat u er niets meer over weet (CGVS, p. 13). Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Zelfs uw echtgenote kan er niets over vertellen, dit terwijl het nota bene over haar eigen vader gaat. Zo kan ze ook enkel zeggen dat haar vader op een "zelfmoordaanslag stootte" en gewond raakte. Ze kan er verder niets meer over zeggen (CGVS S. (...), p. 15).

Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenote, die in tegenstelling tot u weliswaar geen verblijfsvergunning had in Iran, pas weet dat de verblijfskaarten voor Afghanen "Amayesh" worden genoemd nadat ze expliciet met deze benaming werd geconfronteerd (CGVS S. (...), p. 17). Zo kan ze aanvankelijk enkel zeggen dat het document dat u had "kaart" heette. Ze stelde tevens dat ze er geen idee van had of deze kaart nog een andere naam heeft (CGVS S. (...), p. 16). Het is evenwel frappant dat zij deze niet spontaan kan benoemen, mede gelet op het feit dat u het illegale verblijf van uw vrouw aanhaalt als een van de aanleidingen van uw vertrek uit Iran en dat het een van de belangrijkste documenten is voor Afghanen in Iran. Wanneer ze hier bovendien mee wordt geconfronteerd, ontwijkt ze meermaals de vraag en kan ze enkel herhalen dat de kaart "soms ook zo werd genoemd" (CGVS S. (...), p. 17).

Voorts moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenote zeer inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie huwelijk. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat jullie zijn getrouwd in Shiraz, Iran (Verklaring DVZ, vraag 15a). Uw echtgenote verklaarde op de DVZ echter dat jullie zijn getrouwd in Sar Kotal, Afghanistan (Verklaring DVZ S. (...), vraag 15a). Wanneer uw echtgenote hiermee wordt geconfronteerd, beweert ze eerst dat er een hennanacht was in Afghanistan, en nog een hennanacht op de trouwdag in Iran. Ze verklaart verder dat het echte huwelijk doorging in Iran (CGVS S. (...), p. 11). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd waarom ze op de DVZ verklaarde dat ze was getrouwd in Afghanistan, kan ze enkel herhalen dat er een hennanacht werd gehouden in Afghanistan. Ze verklaart verder dat u niet aanwezig was in Afghanistan maar dat uw vader erbij was, waarna hij haar naar Iran smokkelde (CGVS S. (...), p. 11-12). Wanneer S. (...) daarna opnieuw wordt gevraagd waarom ze op de DVZ zei dat ze was getrouwd in Afghanistan terwijl u daar niet aanwezig was en er enkel een hennanacht werd gehouden, antwoordt ze bizar genoeg dat "hennanacht in

Afghanistan wordt beschouwd als trouwen” (CGVS S. (...), p. 12). Echter, wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS wordt geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote, houdt u vol dat er in Afghanistan geen huwelijksceremonie was alvorens u ontkent dat hennanacht gelijkstaat aan trouwen in Afghanistan. U verklaart verder dat “als u er niet bij was, met wie is ze dan getrouwd?” (CGVS, p. 26).

Ook over de manier waarop jullie huwelijk geregeld werd leggen jullie bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af. Immers, wanneer u op het CGVS wordt gevraagd hoe het komt dat u met uw nicht bent getrouwd, antwoordt u bizar genoeg dat uw vader tegen u zei dat hij naar Afghanistan ging zonder te zeggen waarom, en dat hij terugkwam met uw nicht (CGVS, p. 17). Het is evenwel niet aannemelijk dat u niet eens wist dat uw vader uw aanstaande bruid ging halen zonder u daarover op zijn minst te informeren. Des te meer aangezien een deel van de ceremonie reeds in Afghanistan werd gehouden. U houdt evenwel vol dat u er niets over wist en dat u niet eens wist wie het meisje was toen uw vader met haar terugkwam uit Afghanistan (CGVS, p. 17). Echter, tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde uw echtgenote dat jullie reeds aan elkaar beloofd waren sinds jullie kindertijd (CGVS S. (...), p. 12). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u er niets over weet (CGVS, p. 17). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. Bovendien beweren jullie beiden dat er niets werd betaald voor S. (...), enkel dat in uw huwelijkscertificaat een bruidsschat van acht miljoen werd opgenomen (CGVS, p. 12; CGVS S. (...), p. 13). Echter, een bruidsschat (Mahr) is volgens de beschikbare informatie slechts een bedrag dat moet worden betaald aan de bruid als de bruidegom ooit van haar scheidt of sterft. Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat het voor Afghanen gebruikelijk is om naast de 'mehr' nog een apart bedrag te betalen aan de familie van de bruid. Het is dan ook niet aannemelijk dat uw vader, nota bene zonder iets aan u te zeggen, naar Afghanistan ging en uw echtgenote ging halen om te trouwen, zonder dat er geld werd betaald aan de familie. Bovendien stond haar een leven in Iran te wachten waar zij illegaal zou moeten verblijven. Het is dan ook niet aannemelijk dat haar familie, gelet op de Afghaanse context, haar zomaar zou laten gaan zonder compensatie. Echter, wanneer u hierover wordt bevrraagd, kan u enkel zeggen dat het tussen twee broers werd geregeld en dat u niets werd verteld. U kan er ook niets meer over zeggen (CGVS, p. 12-13). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Ook uw echtgenote kan enkel zeggen dat haar vader geen trouwgeld kreeg omdat u zijn neef was (CGVS S. (...), p. 13). Gelet op de Afghaanse context, kan ook deze verklaring niet overtuigen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat jullie jullie vage verklaringen aflegden over de gasten die aanwezig waren op jullie huwelijksfeest. Zo beweren jullie allebei dat er tachtig tot honderd mannen aanwezig waren, en tussen de vijftig en de zestig vrouwen (CGVS, p. 15; CGVS S. (...), p. 13). Echter wanneer u wordt gevraagd welke gasten er aanwezig waren, kan u maar twee maternale ooms opnoemen en drie andere families waar u sociaal contact mee had. U kan verder niemand anders opnoemen en u komt niet verder dan de blote bewering dat in “Iran het de cultuur is dat als mensen trouwen, er kaarten worden opgestuurd en dat mensen wel zouden komen als ze het zagen” (CGVS, p. 15). Echter, wanneer u wordt gevraagd wie die drie andere families waren, ontwijkt u tot drie maal toe de vraag, alvorens u F. (...) en Q. (...) kan opnoemen. De derde bent u zelfs vergeten (CGVS, p. 15-16). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waar ze vandaan kwamen, kan u overigens enkel zeggen dat ze Afghaan waren en dat u verder geen details over ze heeft (CGVS, p. 16). Dit is zeer opmerkelijk. U kan verder enkel zeggen dat F. (...) een Tadzjiek was en Q. (...) een Pasjtoen. U kan evenwel niet zeggen tot welke stam Q. (...) behoorde (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw kan enkel twee ooms opnoemen en drie “stamliden”. Ze verklaart dat “de rest Afghanen waren die we van overal kenden” (CGVS S. (...), p. 13). Echter, gevraagd wie de drie stamliden waren, ontwijkt ze eerst de vraag, alvorens ze slechts twee namen opnoemt, Fazel en Q. (...). Gevraagd wie het derde stamlid was, ontwijkt uw echtgenote twee keer de vraag alvorens ze moet toegeven dat ze “er niet veel van weet”. Verder kan ze enkel zeggen dat Fazel van haar dorp Jan Shah kwam. Gevraagd waar Q. (...) vandaan kwam, moet ze zelfs toegeven dat ze daar geen idee van heeft. Wanneer haar daarna wordt gevraagd wie de overige, bijna tweehonderd andere gasten waren, komt ze bovendien niet verder dan te zeggen dat “ze het niet weet” en dat “Afghanen naar elkaars feesten gaan” (CGVS, p. 14). Dat jullie dermate weinig kunnen vertellen over de Afghaanse gasten op jullie eigen, Afghaans trouwfeest, zet de geloofwaardigheid van jullie Afghaanse nationaliteit en herkomst verder op de helling.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen

kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS, p. 6; CGVS S. (...), p. 22).

De door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Jan Shah, gelegen in het district Chakardarah van de provincie Kaboel.

Tot uw zeventienjarige leeftijd woonde u in Afghanistan, alvorens u door uw oom langs vaderszijde in 2010 uit Afghanistan werd gehaald om te huwen met uw neef langs vaderszijde, N. A. (...). Uw echtgenoot woonde reeds in Iran sinds hij acht jaar oud was en had in tegenstelling tot u een verblijfsvergunning. U woonde er in stad Shiraz, waar uw echtgenoot werkte in een stoffenwinkel, een job die zijn vader voor hem vond. Tijdens de derde dag dat hij er werkte begon zijn werkgever, een religieuze Iraniër, soennieten te bekritisieren in een gesprek met twee andere Iraniërs. Toen hij voor uw religie opkwam, werd hij door zijn werkgever en de twee andere mannen geslagen en braken ze zijn arm. Toen hij twee dagen later opnieuw naar zijn werk ging om zijn geld te vragen, zei zijn werkgever dat hij hem enkel opnieuw zou toelaten tot de winkel als hij het soennisme zou opgeven en zich zou bekeren tot het sjiïsme. Hij weigerde eerst maar na tien dagen ging hij akkoord. Hij moest van zijn werkgever ook drie dagen per week als conciërge werken in de lokale sjiitische moskee. Hij deed alsof hij sjiïet was en nam deel aan de sjiitische ceremonies, maar was niet bekeerd. Zijn vader werkte 's nachts ook in de moskee als conciërge. Na drie jaar droeg zijn werkgever hem op om te gaan kuisen in de sjiitische moskee tijdens een sjiitische feestdag. Hij moest van zijn werkgever ook zijn vader meenemen en nog één extra persoon. Zijn vader nam om die reden een soennitische vriend van hem mee. Toen zij bij de moskee aankwamen, zag de vriend van zijn vader dat het een sjiitische moskee was en weigerde hij er te werken. Nadat zij hem ervan overtuigde om toch te komen werken omdat hij er geld voor zou krijgen, nam hij binnen foto's van uw echtgenoot terwijl hij werkte en omging met de sjiïeten. Nadat ze klaar waren met hun werk, zei de vriend van zijn vader dat ze ongelovigen waren en brak hij met hen. Een jaar later belde uw vader vanuit Afghanistan om jullie te vertellen dat de dorpsoudsten hadden verteld dat jullie ongelovigen waren. Toen uw echtgenoot hen vertelde dat ze enkel in de sjiitische moskee werkten, maar niet waren bekeerd, vertelde uw vader dat hij de dorpingen er niet van kon overtuigen. In oktober 2015 werd uw echtgenoot opgepakt door de Iraanse politie omdat hij enkel een kopie bij had van zijn Iraanse verblijfskaart. Hij werd naar een deportatiecentrum gebracht waar hij een halve dag werd mishandeld alvorens hij opnieuw werd vrijgelaten. Jullie besloten daarna Iran te verlaten. U kwam aan in België op 20 november 2015 en u vroeg op 24 november 2015 asiel aan. In februari 2017 kreeg u te horen dat uw vader gewond raakte bij een aanslag in de stad Kaboel, waarna hij terug naar uw geboortedorp Jan Shah verhuisde. Nadat uw vader door de dorpingen werd lastiggevallen vanwege de vermeende bekering tot het sjiïsme van uw echtgenoot, besloot uw schoonfamilie naar Iran te verhuizen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door uw dorpingen in Jan Shah.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw trouwcertificaat, uw Iraanse verblijfskaart en de vaccinatiekaart van uw zoon.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt: "(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Na een beknopte theoretische uiteenzetting van de door hen geschonden geachte rechtsbepalingen en –beginselen, evenals van de op de asielinstanties rustende medewerkingsplicht, vatten verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen samen.

Vervolgens uiten verzoekende partijen kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen. Deze kritiek gaat als volgt:

"De verwerende partij weigert verzoekende partij als vluchteling te erkennen omdat de door hen aangehaalde Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk is. Dit is echter gebaseerd op een beoordelingsfout en een gebrek aan zorgvuldigheid.

➤ Wat betreft verzoekers' gebrekkige kennis over Afghanistan

Verwerende partij vindt het ongeloofwaardig dat verzoekers zo'n beperkte algemene kennis hebben over Afghanistan. Het stelt namelijk dat verzoekende partij geen afdoende geografische kennis hebben en hun kennis van de Afghaanse kalender onbestaande is.

Doch diende verwerende partij rekening houden met het feit dat verzoekers ongeschoold zijn en een geringe ervaring in Afghanistan hebben. Verzoeker is totdat hij zes jaar oud was in Afghanistan verbleven en verzoekster tot haar veertiende (en niet tot zij zeventien jaar oud was zoals de bestreden beslissingen verklaren). Verzoekster kon van zijn ouders niet buiten het huis gaan en heeft daarom een zeer geringe kennis van haar land van herkomst. Verwerende partij heeft onvoldoende de culturele en sociale context in aanmerking genomen vooraleer te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde land van herkomst. Voor deze redenen is verwerende partij niet zorgvuldig tewerk gegaan.

➤ Wat betreft verzoekers' families

Verwerende partij vindt het ongeloofwaardig dat verzoekers geen brede kennis hebben van de redenen van de vlucht van hun families uit Afghanistan.

Doch, is het CGVS tot zulke besluit gekomen zonder verzoekers' familiale context grondig te onderzoeken en in aanmerking te nemen. Verzoekers vestigen de nadruk op het feit dat na de traumatische ervaring van hun families in Afghanistan deze onderwerp taboe werd en het onaanvaardbaar was om van deze te spreken of vragen te stellen. Daarom is verzoekers' beperkte kennis niet onredelijk te beschouwen.

In dit verband, moet worden benadrukt dat verwerende partij om de verklaringen van verzoekende partij op hun geloofwaardigheid te beoordelen enkel getoetst aan wat zij zelf redelijk en aannemelijk vindt, i.e. het feit dat er in verzoekers' families geen taboes waren omtrent de gebeurtenissen in Afghanistan.

Daarom werd verzoekende partij zijn geloofwaardigheid niet op een zorgvuldige manier beoordeeld. Dit wordt nog verzaamd door de samenwerkingsplicht in asielzaken die op verwerende partij rust. In het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012 oordeelt het Hof in paragraaf 66: "Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

Mede in acht genomen verzoekers' geringe ervaring in Afghanistan, en in het licht van hun culturele en familiale context, moet worden besloten dat, op basis van hun verklaringen, verzoekers hun land van herkomst aannemelijk hebben gemaakt.

Tegenover met wat verwerende partij beslist in de bestreden beslissingen hebben verzoekers hun nationaliteit en herkomst wel aannemelijk gemaakt. De motieven waarop de bestreden beslissingen rusten zijn niet afdoende om hun nationaliteit te betwisten.

➤ *Wat betreft verzoekers' asielrelaas*

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij helemaal geen analyse van het asielrelaas van verzoekende partij heeft gemaakt in de bestreden beslissingen.

Verzoekende partij kreeg ook niet de mogelijkheid tijdens het gehoor om zich uitgebreid over de gebeurtenissen in Iran uit te drukken. Het is maar aan het einde van het gehoor dat verzoeker een heel kort uitleg kon geven over zijn eigen situatie in Iran.

Het is zorgwekkend dat al deze belangrijke elementen niet nauwkeurig in aanmerking werden genomen door verwerende partij. In plaats van de aangehaalde bedreigingen van verzoekers zorgvuldig te analyseren, richtte verwerende partij zich op de vorige verblijfplaatsen van verzoekers en hun nationaliteit in vraag te stellen.

Verzoekers kregen geen reële mogelijkheid om hun compleet asielrelaas weer te geven en om deze keurig en op gedetailleerde wijze uit te leggen.

a. Nieuwe document

Verzoekers wensen nieuwe documenten neer te leggen om hun asielrelaas verder te staven.

Het eerste document is een oude non-elektronische versie van de Afghaanse passpoort van verzoeker' vader. Zulke paspoorten werden in Afghanistan voor de hervorming van 2012-2013 afgeleverd : "To combat fraud and facilitate travel abroad, in 2012-2013 the Government of Afghanistan began to issue digital visas and computerised (i.e. digital and scanable) passports" (Report NRC, stuk 4, pg. 45)

Dit is begin van bewijs dat verzoeker' familie inderdaad van Afghanistan afkomstig is en dat ze na de hervorming van 2012-2013 niet meer in Afghanistan aanwezig waren om het passpoort van verzoeker' vader te laten hernieuwen.

Het tweede document betreft de psychologische toestand van verzoekster die op dit ogenblik slecht is. Sinds juli 2017 is verzoekster psychologisch begeleid door Dr. K. H. (...) (medische getuigschrift, stuk 5).

Uw Raad beweert dat een medisch getuigschrift een ernstig aanwijzing van vervolging is in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (arrest n° 111.665 van 10 oktober 2013 en arrest n° 115.957 van 18 december 2013). In overeenstemming met rechtspraak van Uw Raad, moet deze medische attest dus als begin van bewijs van eerdere vervolgingen worden beschouwd."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een kopie van het vervallen paspoort van de vader van eerste verzoeker (stuk 3);
- het rapport "Access to tazkera and other civil documentation" van NRC, p. 45 (stuk 4);
- een verslag van 28 oktober 2017 over de psychologische consultaties van tweede verzoekster (stuk 5).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 27 maart 2019 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een medisch getuigschrift van 25 maart 2019 van de klinisch psycholoog die tweede verzoekster begeleidt (stuk 1) en een kopie van de taskara van de vader van eerste verzoeker (stuk 2) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn

verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het enig middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een Afghaans staatsburger te zijn, nu (i) zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat hij inconsistente verklaringen aflegt over zijn leeftijd en die van zijn vrouw en kinderen, (ii) zijn kennis en die van zijn echtgenote over hun voorgehouden land van herkomst te beperkt is, (iii) zijn kennis over het werk van zijn vader en zijn onroerende goederen in Afghanistan zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (iv) zijn echtgenote niet aannemelijk maakt dat zij tot haar zeventiende in Kabul heeft gewoond, (v) zijn kennis over Afghanistan in het algemeen te beperkt is en ook de algemene kennis van Afghanistan van zijn echtgenote zeer opmerkelijke leemtes vertoont, (vi) zijn kennis en die van zijn echtgenote van de Afghaanse kalender bijna onbestaande is, (vii) hij en zijn echtgenote zeer weinig informatie hebben over het incident en de reden dat zijn schoonfamilie naar Iran is verhuisd, (viii) zijn echtgenote, die in tegenstelling tot hem weliswaar geen verblijfsvergunning had in Iran, pas weet dat de verblijfskaarten voor Afghanen “Amayesh” worden genoemd nadat ze expliciet met deze benaming werd geconfronteerd, (ix) hij en zijn echtgenote zeer inconsistente en tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun huwelijk, (x) hij en zijn echtgenote bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegden over de manier waarop hun huwelijk geregeld werd en (xi) hij en zijn echtgenote vage verklaringen aflegden over de gasten die aanwezig waren op hun huwelijksfeest. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door eerste verzoeker ter zake werden uiteengezet en dat in het kader van de asielaanvraag van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat eenzelfde beslissing zich voor haar opdringt. Daarbij worden de motieven van de eerste bestreden beslissing hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift stellen dat bij de beoordeling van hun geografische kennis over Afghanistan en hun kennis van de Afghaanse kalender rekening moet worden gehouden met het feit dat zij ongeschoold zijn en hun geringe ervaring in Afghanistan, wordt er op gewezen dat tweede verzoekster verklaarde dat zij veertien jaar oud was toen zij Afghanistan verliet (administratief dossier tweede verzoekster, stuk 6, Gehoorverslag 11 oktober 2017, p. 7), zodat zij op het ogenblik van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in geen enkel ander land langer verbleven had dan in Afghanistan. Ook bij de ongeschooldheid van eerste verzoeker dienen vraagtekens te worden geplaatst nu uit de motieven van de eerste bestreden beslissing (en uit het administratief dossier) blijkt dat hij, ondanks zijn bewering onopgeleid te zijn, toch meteen een fout kon opmerken toen hij op het CGVS zijn documenten doornam. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat eerste verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen. Wat er ook van zij, zelfs indien verzoekende partijen nooit in Afghanistan zouden hebben verbleven, *quod non* volgens hun verklaringen, dan nog kan van hen, indien zij daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit hebben, worden verwacht dat zij een betere kennis zouden hebben van het land waarvan zij beweren de nationaliteit te hebben dan wat zij op het CGVS hebben tentoongespreid. Er kan van hen immers worden verwacht dat zij op zijn minst enige interesse vertonen in hun land van herkomst, en dit ongeacht hun voorgehouden gebrek aan scholing, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Verzoekende partijen beperken zich dan ook louter tot het vergoelijken van hun gebrekkige kennis inzake het land waar zij volgens hun verklaringen vandaan komen en waarvan zij de nationaliteit zouden hebben, zonder de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekende partijen over de redenen van het vertrek van hun families uit Afghanistan laten gelden dat hun beperkte kennis hierover niet onredelijk is nu na de traumatische ervaring van hun families in Afghanistan dit onderwerp taboe werd en het onaanvaardbaar was om erover te spreken of vragen te stellen, beperken zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering klemmt bovendien wat eerste verzoeker betreft, nu hij op het CGVS verklaarde dat zijn ouders nooit eerder hadden verteld waarom zij uit Afghanistan waren vertrokken en dat zijn vader het hem vertelde toen hij er na het interview op de DVZ naar vroeg. Aldus slagen verzoekende partijen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen hierover te weerleggen.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekende partijen volledig ongemoeid gelaten. Hierbij wordt er nog op gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande is het betoog van verzoekende partijen niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift en hun aanvullende nota van 27 maart 2019 voegen, vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van het vervallen paspoort van de vader van eerste verzoeker (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) en de bij hun aanvullende nota gevoegde kopie van de taskara van de vader van eerste verzoeker (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 2), dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. In het

licht hiervan wordt ook het rapport “*Access to tazkera and other civil documentation*” van NRC, p. 45 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4) niet dienstig bijgebracht. Wat betreft het verslag van 28 oktober 2017 over de psychologische consultaties van tweede verzoekster (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) en het medisch getuigschrift van 25 maart 2019 van de klinisch psycholoog die tweede verzoekster begeleidt (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1), ziet de Raad niet in – en verzoekende partijen lichten niet toe in hun verzoekschrift of aanvullende nota – op welke wijze deze stukken kunnen verklaren dat verzoekende partijen er niet in slaagden om aannemelijk te maken dat zij Afghaanse staatsburgers zijn, laat staan dat eruit blijkt dat ze dat zijn.

Nu verzoekende partijen er niet in slaagden hun Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken, diende de commissaris-generaal geen verdere analyse uit te voeren naar hun vluchtrelaas, dat betrekking heeft op hun vrees voor vervolging wanneer zij zouden terugkeren naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Te dezen maken verzoekende partijen omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun Afghaanse nationaliteit zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitevinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN